

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

Poslovni broj: UsII-203/17-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednika vijeća, Blanše Turić i Sanje Štefan, članica vijeća, te više sudske savjetnice Jadranke Jelić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja H. Š. iz Z., protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, Z., klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-5 od 4. srpnja 2017., radi prava na pristup informacijama, u sjednici vijeća održanoj 24. kolovoza 2017.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-5 od 4. srpnja 2017.

Obrazloženje

Tužitelj je podnio ovom Sudu tužbu koja je zaprimljena 1. kolovoza 2017., radi prava na pristup informacijama protiv rješenja tuženika Povjerenika za informiranje Republike Hrvatske, klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-5 od 4. srpnja 2017. i rješenja klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-9 od 14. srpnja 2017.

Prema odredbi članka 3. stavka 1. točke 1. Zakona o upravnim sporovima ("Narodne novine" 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) predmet upravnog spora je ocjena zakonitosti pojedinačne odluke kojom je javnopravno tijelo odlučilo o pravu, obvezi ili pravnom interesu stranke u upravnoj stvari (upravni akt) protiv koje nije dopušteno izjaviti redoviti pravni lijek.

Dakle, iz navedenog članka Zakona proizlazi da se upravni spor vodi protiv pojedinačne odluke (upravnog akta), pa se stoga jednom tužbom u upravnom sporu može pobijati jedan upravni akt. S obzirom da tužitelj podnesenom tužbom koja je zaprimljena kod ovoga Suda 1. kolovoza 2017. pobija dva navedena upravna akta, Sud je razdvojio spise na način da je postupak po tužbi tužitelja protiv rješenja klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-5 od 4. srpnja 2017. proveo pod poslovnim brojem: UsII-203/17, a postupak po tužbi tužitelja protiv rješenja klasa: UP/II-008-07/17-01/316, urbroj: 401-01/04-17-9 od 14. srpnja 2017. je proveo u postupku pod poslovnim brojem: UsII-217/17.

Osporenim rješenjem tuženika odbijena je žalba tužitelja izjavljena protiv rješenja

Općinskog državnog odvjetništva u Zagrebu, broj: PPI-DO-2/2017 od 27. ožujka 2017., kojim je odbijen zahtjev tužitelja za pristup informacijama na temelju odredbe članka 23. stavka 5. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama ("Narodne novine" 25/13. i 85/15.).

Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da je rješenjem tijela prvog stupnja odbijen njegov zahtjev za pravo na pristup informacijama, a osporenim rješenjem odbijena je njegova žalba protiv tog rješenja. U obrazloženju rješenja se navodi da je proveden ispitni postupak međutim, tužitelj navodi da je počinjena povreda pravila postupka budući da je povodom žalbe tuženik utvrđivao činjenično stanje sukladno odredbi članka 115. stavka 3. Zakona o općem upravnom postupku ("Narodne novine" 47/09.), a tužitelju nije omogućeno o istome se očitovati, čime su povrijeđene odredbe članka 30., 51. i 52. Zakona o općem upravnom postupku. Navodi da je od pojedinih državnih odvjetništava dobio pravovremene i potpune informacije koje je i u ovom slučaju tražio iz čega proizlazi da takva informacija postoji. Smatra da rješenje nije obrazloženo te predlaže da se nakon održanog ročišta donese presuda kojom se poništava rješenje tuženika i rješenje tijela prvog stupnja.

Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je osporenim rješenjem detaljno obrazloženo koje su informacije državna odvjetništva obvezna voditi sukladno važećim propisima uz detaljno navođenje propisa na temelju kojih se rješava ova upravna stvar, pa nije osnovan prigovor da rješenje ne bi bilo obrazloženo kako to nalaže odredba članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku. Kako je u postupku utvrđeno da državna odvjetništva ne vode informacije na način kako to tužitelj traži to je po ocjeni tuženika pravilno odbijen zahtjev tužitelja jer se ne radi o informaciji kakvu ima u vidu odredba članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama. To što su pojedina državna odvjetništva tužitelju izrađivala tražene informacije, iako to nisu bila dužna, ne dovodi do zaključka da je u konkretnom slučaju prvostupanjsko tijelo dužno postupiti na taj način. Smatra neosnovanim navode tužitelja glede provođenja ispitnog postupka jer je prvostupanjsko tijelo neposredno rješavalo ovu upravnu stvar. Predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev i potvrdi rješenje tuženika.

U skladu s odredbom članka 6. Zakona o upravnim sporovima tužitelju je dostavljen odgovor na tužbu koji je dostavio tuženik.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Prema odredbi članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama informacija je svaki podatak koji posjeduje tijelo javne vlasti u obliku dokumenta, zapisa, dosjea, registra, neovisno o načinu na koji je prikazan (napisan, nacrtan, tiskani, snimljeni, magnetni, optički, elektronički ili neki drugi zapisi) koje je tijelo izradilo samo ili u suradnji s drugim tijelima ili dobilo od druge osobe, a nastao je u okviru djelokruga ili u vezi s organizacijom i radom tijela javne vlasti.

Iz podataka u spisu predmeta, dostavljenih Sudu, proizlazi da je tužitelj od tijela javne vlasti zatražio da mu se po kvartalima za razdoblje 2014., 2015. i 2016. godine dostave informacije o tome koliko je tijelo javne vlasti zaprimilo pritužbi/zahtjeva o davanju obavijesti o poduzetim radnjama povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu, koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da podnositelju pritužbe dostavi zatraženu obavijest o poduzetim radnjama, te koliko je puta viši državni odvjetnik naložio nižem državnom odvjetniku da u primjerenom roku poduzme radnje koje je trebalo poduzeti. Nadalje, zatraženo je da se po kvartalima za razdoblje 2014., 2015. i 2016. godine dostave informacije o tome koliko je tijelo javne vlasti donijelo odluka povodom kaznene prijave ili dojave o počinjenom kaznenom djelu koje je zaprimljeno u određenom kvartalu u roku i) do 6 mjeseci, ii) u roku 6 do 12 mjeseci, iii) u roku preko 12 mjeseci ili iv) uopće do 31. siječnja 2017. godine nije donijelo odluku te v) ukoliko slučajeva je viši državni odvjetnik donio odluku kojom nalaže donošenje odluka u određenom roku.

Prema ocjeni ovoga Suda pravilno je zaključio tuženik kao i prvostupanjsko javnopravno

tijelo da se radi o zahtjevu za izradom analize postupanja i donošenja odluka državnog odvjetništva u određenom razdoblju koji se sukladno naprijed navedenoj odredbi zakona ne može smatrati informacijom. Naime, za predmetnu upravnu stvar je bilo odlučno utvrditi da li zatražena informacija kao takva postoji, jer tijelo javne vlasti nema obvezu grupirati podatke prema vrsti ili nekom drugom kriteriju te nije dužno poduzimati radnje prikupljanja podataka radi stvaranja nove informacije koju već ne posjeduje, već je dužno omogućiti pristup već gotovoj i postojećoj informaciji.

Slijedom navedenog pravilno je odbijen zahtjev tužitelja sukladno odredbi članka 23. stavka 5. točke 4. Zakona o pravu na pristup informacijama prema kojoj će tijelo javne vlasti rješenjem odbiti zahtjev ako se traži informacija koja se ne smatra informacijom u smislu članka 5. stavka 1. točke 3. ovoga Zakona, o čemu se u konkretnom slučaju radi.

Nadalje, neosnovana je tvrdnja tužitelja da je tuženik učinio povrede pravila postupka iz Zakona o općem upravnom postupku. Ovo iz razloga jer je tuženik ocjenjivao zakonitost rješenja tijela prvog stupnja te nakon razmatranja zahtjeva tužitelja i provedenog prvostupanjskog postupka citirajućim mjerodavne propise pravilno ocijenio da je postupak proveden sukladno propisima citiranim u obrazloženju osporenog rješenja, te dao valjane razloge, koje prihvaća i ovaj Sud, prema kojima ono što tužitelj traži nije informacija kakvu ima u vidu naprijed navedena odredbe članka 5. stavka 1. točke 3. Zakona o pravu na pristup informacijama, jer tužitelj u suštini traži od državnog odvjetništva obradu određenih podataka, a ne informaciju koja kao takva postoji. Slijedom toga nije došlo do povrede odredaba Zakona o općem upravnom postupku na koje tužitelj upućuje.

Tvrdnja tužitelja da su neka državna odvjetništva izrađivala tražene informacije, nije od utjecaja na rješenje ove upravne stvari budući da se ne radi o informacijama kakve ima u vidu Zakon o pravu na pristup informacijama, kako je to već naprijed navedeno iz čega proizlazi da ista nisu bila dužna tužitelju izrađivati informacije. Pored toga treba istaknuti da suprotno navodima tužitelja osporeno rješenje sadrži obrazloženje sukladno odredbi članka 98. stavka 5. Zakona o općem upravnom postupku i navedeni su potpuni i valjani razlozi koji upućuju na osnovanost odluke tuženika.

Kako je u konkretnom slučaju sporna samo primjena prava to je sud riješio spor bez rasprave.

S obzirom na navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odlučiti kao u izreci.

U Zagrebu 24. kolovoza 2017.

Predsjednik vijeća
Boris Marković, v.r.